7/06/07 Rs. 15

దివ్యకృప

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక, జూన్ 2007

దివ్యకృప

(శ్రీమాతారవిందుల మాటలలో)

విషయసూచిక

అనుగ్రహం అంటే ఏమిటి?

ప్రేమ అనేదానిమూలంలోనే అనుగ్రహంగా మార్పు చేయబడినది ఏదో వుంది. అది వికసించే ఓదార్పులాంటి స్పందన, ఒక మధురిమ. ఒక శక్తి....

*

అనుగ్రహం! సర్వాన్ని తనలో ఇముడ్చుకొని ఆర్ద్రతతో కూడిన స్పష్టమైన చూపుతో అన్నింటినీ అధిగమించగలిగే అనుగ్రహం.

*

నిన్ను నీ గమ్యం వైపుగా నడిపించేది అనుగ్రహం. దాన్ని నీ మనస్సుతో వర్ణించే ప్రయత్నం చేయకు. అది నీవల్ల కాదు. వర్ణించ వీలులేని ఒక మహత్తరమైన భావవల్లరి అది.

*

అవధులులేని ఆ అనుగ్రహాపు జల్లులో తడిసి ముద్దవుతావు. అందుకు దానికదే సాక్ష్యం.

శ్రీమాత

*

అనుగ్రహం అనేది పరిశోధించి తెలుసుకొనేది కాదు. అదొక ఆధ్యాత్మిక అనుభూతి.

*

దివ్యచేతనలోతుల నుండి స్వతస్సిద్ధంగా ఎగసివచ్చి నిరంతరం ప్రవహించేదే అనుగ్రహం అంటే.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కొంగర భాస్కరరావు

దివ్యానుగ్రహం శ్వాసతోనే మన జీవితాలు వర్ధిల్లుతున్నాయి

కొన్ని పరిస్థితులు, సన్నివేశాలు అవి చిన్నవైనా, పెద్దవైనా ఎదురై నపుడు అవి నీవు కోరినవిధంగా లేనపుడు "ఆహా! ఇవి ఇలా కాకుండా మరోలా ఉంటే ఎంత బాగుండేది" అనుకుంటావు. తర్వాత అలా కొన్ని సంవత్సరాలు గడుస్తుంది. పరిస్థితులన్నీ మారుతూంటాయి. ప్రగతిని సాధిస్తూ వుంటావు. నీలో చైతన్యం విచ్చుకుంటుంది. అవగాహన పెరుగుతుంది. ఒక్కసారి వెనక్కు తిరిగి చూసినపుడు నీకు ఆశ్చర్యం కలుగుతుంది. నీలో నీవు అను కుంటావు. ఆయా పరిస్థితులన్నీ నీవనుకున్నట్లుగా జరిగివుంటే నీవీనాడు సాధించిన అభివృద్ధి సాధించి వుండేవాడవు కాదని, అపుడు నీవు తెలివిగలవాడవైతే "నిజం! భగవంతుని అనుగ్రహం అనంతమైనది సుమా... అని నీకు నీవే చెప్పుకో.

అలా చాలాసార్లు జరుగవచ్చు. మానవుడు ఎంత అంధకా రంలో పడి కొట్టుమిట్లాడుతున్నా పరిస్థితులు వ్యతిరేకంగా ఉన్నట్లు పైకి కన్పించినా, అనుగ్రహం అనేది ఎల్లవేళలా పని చేస్తూనే వుంటుంది. ప్రపంచం అర్థం చేసుకోలేకపోయినా, ఆ క్షణాల్లో జరగాల్సిన మంచే జరుగుతుంది. కానీ మనం కేవలం మన పరిమితులలోనే వున్నాం. అంతేకాదు. మన ఇష్టాయిష్టాలు అనేవి ముందు చూపులేనివి. ఎందుకూ కొరగానివి. అంధకారబంధుర మైనవి అని తెలుసుకుంటావు.

మానవమేధస్సు ఏదైనా స్పష్టంగా కన్పిస్తే తప్ప సరిగ్గా అర్థం చేసుకోదు. నీకీ విషయం తెలుసా! ఏవో (ఉపద్రవాల నుండి) తాము బయటపడినట్లు కృతజ్ఞత తెలుపుతూ నాకు చాలా ఉత్త రాలు వస్తూంటాయి. అంతేకాదు. చాలా చాలా తరచుగా మాత్రమే వారికేమాత్రం (కష్టం) కలగలేదని కృతజ్ఞతలు తెలియజేస్తూ కూడా జవాబులు వస్తుంటాయిలే. ఏదో ప్రమాదం ముంచుకొ చ్చిందనుకున్నపుడో లేక తృటిలో ప్రమాదం నుండి సురక్షి తంగా బయటపడినపుడో, అప్పుడు మాత్రమే అనుగ్రహం పనిచే

సిందని తెలుసుకుంటారు. అలాంటి సమయాలు ఎదురైనప్పుడే వారికి ఆ సంగతి తెలుస్తుంది. ఏదో ఒక సంఘటన లేదా ప్రయాణం: ఏ ప్రమాదం లేకుండా హాయిగా జరిగినపుడు అది కూడా ఆ అనంతమైన అనుగ్రహంతోనే సాధ్యమైందని వారు తలపోయరు. పరిస్థితులన్నీ చక్కగా, సానుకూలంగా వుండే విధంగా (ఏ అవాంఛనీయ సంఘటన జరుగకుండా) ఆ ఏర్పాటు చేయబడింది. కానీ అదంతా వారికి సహజంగానే (సాధారణ విషయంగానే) కన్పిస్తుంది. ఎవరైనా తీవ్రంగా జబ్బుపడి సీఘ్రంగా కోలుకున్నపుడు వారు కృతజ్ఞత చూపిస్తారు. అంతేగాని ఏ అనారోగ్యం లేకుండా హాయిగా వున్నపుడు కూడా అదొక అద్భుతమేనని వారు అనుకోరు.

*

మన జీవితంలో అనుక్షణం, అన్ని పరిస్థితులలోనూ, మన సంకటస్థితుల నుండి మనల్ని బయటపడవేసేందుకు అనుగ్రహం సహాయపడుతూనే వుంది.

*

అనంతుని శక్తి అనంతంగానే వుంది. దాని ముందు మన విశ్వాసమే చాలా అల్పంగా వుంది.

*

భగవంతుని అనుగ్రహం ఎంతో ఎంతో విశాలమైనది. మానవుడు దానిని అందుకోలేకపోతున్నాడు.

*

భగవంతుని సహాయంతో సాధించలేనిది ఏదీ లేదు.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: కొంగర భాస్కరరావు

దివ్యకృప – నీ తోడ్పాటు

భగవత్కృప యెంత నిర్దుష్టంగా, ఖచ్చితంగా తన కర్తవ్యాన్ని నిర్వహిస్తుందో తెలియదు. అదెంత అద్భుతంగా, అపారంగా పని చేస్తుందో కూడా నీవెప్పటికీ కనిపెట్టలేవు. ఇందులో నీకు భగ వంతుడిపై యెంత విశ్వాసం, నమ్మకం వున్నది – అన్నది ప్రధానం కాదు. సందర్భాన్ని బట్టి యెప్పుడు యేం జరుగుతుందో దేశకాలపరిస్థితులు అంచనావేసి చెప్పగలిగే సామర్థ్యం నీకు ఎంతగా వున్నదీ అన్నదికూడా అనవసరం. ప్రతి చిన్నవిషయం వెనుక ఈ కృప ఎంతెలా పనిచేస్తున్నది, ఎలా నిర్వహించి నడు పుతున్నది నీవు ఎన్నటికీ గ్రహించలేవు. కాబట్టి వాటి గురించి పట్టించుకోకు. ప్రపంచ పరిస్థితుల్ని దృష్టిలో వుంచుకొని యెంత త్వరగా వీలైతే అంత త్వరగా దివ్యసాధనలో సంపూర్ణ సామర స్యంతో పరిపూర్ణత సాధించు. ఈ విషయం ఇదివరకెక్కడో నేను చెప్పడమో, వ్రాయడమో జరిగింది.

ఈ దివ్యమార్గంలోకి నీవు అడుగుపెట్టినది లగాయితూ ప్రతిక్షణం, ప్రతి చిన్నవిషయంలో ఎంత కళ్ళు మిరిమిట్లు కొలి పేటట్లుగా నిరంతరము ఈ దివ్యకృప ఎలా పనిచేస్తూంటుందో చూస్తావు. శాశ్వతమైన ఈ కృప నిరంతర జోక్యంతో ఏదీ నీకు ఆశ్చర్యంగానూ, అద్భుతంగానూ ఉండకుండా ఉండదు. దీనిని ఎప్పుడైతే గ్రహించావో దానికి సాటి యేదీ లేదని తెలుసుకుం టావు. అది ఎప్పటికీ మరువలేవు. అందుచేత నిన్ను భయం, క్రోధం, విచారం లాంటివేవీ బాధించవు. ఎప్పుడైతే వ్యక్తి ఈ కృపని పొందేడో, అణువణువునా దానిని దర్శించగలిగేడో, యిక అందులోనే జీవిస్తాడు. అది అత్యంత ఆహ్లాదము, సర్వశక్తిమంత మయిన పరమానందకర జీవితము. అదే దివ్యసాధనలో (పరమా త్మతో) collaboration in the divine work పరమోత్కృష్ట సహా కారము.

*

The Mother giving Darshan from her terrace
15 August 1969

ఎప్పుడైతే వర్ణనాతీతమైన అద్భుతస్థితిలోకి మనిషి ప్రవేశించగలి గేడో, అప్పుడే దానిని దర్శించడం ప్రారంభిస్తాడు. ఈ దర్శనాల వెనుకగల దైవకృప గుర్తిస్తాడు. ఆ కృప అనంతము, అద్భు తము, సర్వశక్తిమంతము. అది అన్నీ తెలిసినది. దేనినైనా నిర్వ హించగలిగినది. అన్ని వస్తువులను సక్రమంగా అమర్చగలిగినది. మనిషికి నచ్చినా, నచ్చకపోయినా, మనం గుర్తించినా, గుర్తిం చకపోయినా, మనల్ని పరమోన్నత లక్ష్యం వైపు నడిపించగలి గేది. అదే మనలో దైవస్పృహని కలిగించేది. దైవంతో సంయోగప ర్చేది.

అప్పుడు వ్యక్తి దైవసన్నిధి, దివ్యక్రియాకలాపంలోనే జీవి స్తాడు. ఆ జీవితం కృపాపూర్ణమై అద్భుత ఆనందమయజీవితంగా భాసిస్తుంది. ఆ అనుభూతి పరిపూర్ణ ప్రశాంతతతో కూడినదై ఎప్పటికీ ఏదీ కదిలించలేని నిశ్చలతతో మహత్తర బలోపేతంగా ఉంటుంది.

ఎప్పుడైతే మనిషి సమగ్ర శీఘ్ర గ్రహణశక్తి, పరిపూర్ణమైన పట్టు సాధిస్తాడో అప్పుడు దివ్యప్రక్రియకి అడ్డుపడే ప్రాపంచిక అవరోధాలన్నిటినీ బలహీనపరుస్తాడు. ఫలితంగా దివ్యకార్యక్ర మానికి తన మహోత్కృష్ట సహకారం అందించగలుగుతాడు. పరమాత్మ కేది అభిలషనీయమో మనిషి గ్రహిస్తాడు. దివ్యసం కల్పానికే గట్టిగా అంటిపెట్టుకుని ఉంటాడు.

*

మొత్తం అభివ్యక్తీకరణలో అనంతమైన పరమాత్మ కృప స్థిరంగా పనిచేస్తూ ఈ ప్రపంచాన్ని తానున్న మూఢ అవాంఛనీయశక్తుల నుండి, కష్టాల నుండి కాపాడుతుంది. ఈ కృప నిరంతరం, నిర్వి రామంగా పనిచేస్తూనే వుంటుంది. ఈ జగత్తు ఇప్పటికంటె అత్యంత సత్య, శివ, సుందరంగాను, మహత్తరంగాను ఉండటా నికి, అందుకు జాగృతం కావటానికి, ఇంకా ఎన్ని వేల సంవత్స రాలు పడుతుందో కదా! పరమాత్మ కరుణకి వ్యతిరేకంగా ప్రపం చంలో భయంకరమైన ప్రతిబంధకం పనిచేస్తూ వుంటుంది. ప్రతి మనిషి తన సత్వములోనే యీ ప్రతిబంధకాన్ని ప్రతిఘటన తీవ్ర

తని తెలుసుకోగలడు. ఊర్ధ్వలోకాల నుండి వచ్చే దివ్యశక్తి, దివ్య కాంతి పొందగలిగితే తప్ప మానవులు ఈ ప్రతిబంధకాన్ని ఎదు ర్కోలేరు. బాహ్యావస్తుపరిజ్ఞానం, మానసిక నిర్మాణవ్యవస్థ ఇంకా ఇతర పదార్థసంబంధమైన ప్రయత్నాలుగాని, అవగాహనలుగాని, పనిచేయవు. మనిషి నిశ్చితమైన పురోగతి సాధనకి సంసిద్ధుడు కావాలి. అప్పుడే ఈ సత్యం తనంతట తాను అభివ్యక్తమవుతుంది. కాబట్టి దానికి కావలసినది నిజమైన క్రియాశీల దృక్పథం, సమగ్ర సంపూర్ణ ఆత్మార్పణ మాత్రమే. మనని అధిగమించి ప్రతి వస్తు వుని మార్చగలిగిన యే శక్తయితే వుందో దానిని సాధించాలి. నీలోనే వున్న ఆ దివ్యశక్తి వైపు నీ అంతట నీవే తెరుచుకోగల గాలి. అప్పుడే ఆ దివ్యజీవనం రుచి వాచవిగా తెలుస్తుంది. అది మాత్రమే జీవించదగ్గ జీవితం అని తెలుసుకుంటావు.

*

ఈ నిర్బంధ కఠినసూత్రాలు నిన్ను దివ్యశక్తియొక్క సృజనాత్మక శక్తి నుండి, పరమాత్మయొక్క కరుణాకటాక్ష, సత్యశక్తుల నుండి వేరుచేస్తున్నాయి. నీ ఆకాంక్ష, నడవడివల్ల నువ్వు అర్థం చేసు కోగలవు. ఒక ఉన్నత నూతన మౌలికాంశం – ప్రస్తుతం దానినే మనం అధిమానస అంశంగా Supramental element అనుకుం టున్నదానిని – ప్రస్తుతం సిద్ధంగావున్న సంయోగాలకి పరిచయం చేస్తున్నావు. వాటిని అకస్మాత్తుగా మార్చగలవు. అవసరాలు, తప్పించుకోలేని సిద్ధాంతాలు అంటూ చెప్పబడే ఈ అనవసర సరంజామా అంతా అసంగతమైపోతుంది. అంటే నీ అంతట నువ్వే ఇంతవరకు నీలోవున్న భావాలు, నడవడి ఏదో కుంటిసా కుతో వాటికి సానుకూలంగా వొప్పుకునే కొన్ని సూత్రాలకి ఆశ్చర్యకరంగా తెరదించుతావు. వాటి నిజస్వరూపం తెలుసుకు న్నప్పుడు అవి అంత ఆశ్చర్యకరమైన మహిమలు కావన్నది తెలుస్తుంది. కేవలం బాహ్యచైతన్యానికి మాత్రమే అవి అలౌకిక మహిమలుగా కనిపిస్తాయి. తర్కంతో సహేతుకంగా వున్నాయని నీకు నువ్వు చెప్పుకోవచ్చు. "సరే, నేనిది చేసినట్లయితే అది సంభవమౌతుంది. నేను కాదు అనుకుంటే అది మరొకలా అవు

తుంది" అని. అందుచేత అటువంటి వాటికి అడ్డుతెర వైదొలగిం చవలసినది నువ్వే. అలా కాకుంటే, భగవత్కృప యొక్క స్వేచ్ఛా ప్రక్రియకీ, నీకూ, మధ్య నీ అంతట నువ్వే ఇనుపతెర నడ్డం పెట్టుకున్నవాడివి అవుతావు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

అనుగ్రహంయొక్క మరో దృక్కోణం

ఒకప్పుడు మనిషి ఆధ్యాత్మిక అభిలాష, ఆకాంక్షలు ప్రాపంచిక విషయాల కతీతంగా, కర్మలాచరించకుండా నిశ్శబ్ద, ప్రశాంతతల వైపు మరలి ఉండటమే. జీవిత సంఘర్షణల నుండి తప్పుకొని, పోరాటాల నధిగమించి జీవితంనుండి సుదూర ఉన్నతభూమికల పైకి ఎగసిపోయేదిగా వుండేది. అది జీవితంలోని అన్నివిధాలైన ఆదుర్దాల నుండి, మనస్తాపాలనుండి, కర్మలనుండి, బాధలనుండి తప్పుకొని మనుగడ సాగించే ఆధ్యాత్మికశాంతిగా చెప్పుకొనబ డేది. ఇదే సత్యమైన ఆధ్యాత్మిక జీవితంగాను, దివ్యజీవనంగాను పరిగణింపబడేది. ఇదే దివ్యానుగ్రహం గాను, దైవసహాయంగాను, దైవజోక్యంగాను భావించబడేది. ఇప్పుడు కూడ అంటే మనోవ్య ధలు, రక్తపోటు, మితిమీరిన ఆదుర్దాలకు ఆలవాలమై వుంటున్న యీ ఆధునిక యుగంలో కూడ ఈ పరమశాంతియే సర్వులకు శ్రేష్ఠమై, సహకరించేదిగా వుంటున్నది. ప్రజలు తమ బాధలకు ఓదార్పుగా, ఆశించి స్వాగతీకరిస్తూన్నది ఇలాంటి ప్రశాంతతనే. చాలామందికి ఇప్పటికీ ఈ పరమశాంతియే దైవానుగ్రహాలబ్ధి.

ఎవరు ఏది పొందాలని అనుకున్నా సరే, ఈ మారని స్థిర మైన శాంతిని ప్రాథమికంగా తనలో ప్రతిష్ఠించుకోవాల్సి వుంది. అతడు చేయాల్సిన సాధనకు ఇదే మూలాధారం కావాలి. కాని అతడు వ్యక్తిగత అహంకారంనుండి విముక్తి పొందాలంటే మాత్రం

పరమశాంతినేగాక, ఇంకా ప్రత్యేకమైన ప్రగతికి కలలు కంటుంటే మరి అంతటితో ఆగిపోకూడదు.

దైవానుగ్రహానికి మరో పార్శ్వం లేదా మరో దృక్కోణం వుంది. అన్ని ఆటంకాల నుండి, విజయాన్ని పొందే అభివృద్ధి సాధించే దృష్టి. అది మానవాళిని నూతనసిద్ధికి పురోగమింపచేస్తుంది. నూతన లోకాలకి ద్వారాలు తెరుస్తుంది.

*

శాంతి అంటే జీవితాంతం ఒడుదుడుకులులేని ప్రశాంతమార్గంలో నడిపేదేనని మనుష్యులు నమ్ముతారు. కాని అది సత్యం కాదు.

అనుగ్రహం పనిచేసినప్పుడు దాని ఫలితం హర్షణీయంగా ఉండవచ్చు, ఉండకనూపోవచ్చు. అది మానవ విలువలను పరిగణించకపోగా, అనుగ్రహ ఫలితం సాధారణదృష్టిలో ఘోర విపత్తుగాను వుండవచ్చు. కాని అదే ఎల్లప్పుడు మానవునికి అత్యుత్తమమైనదిగా వుంటుంది. అది దైవ ఆఘాతం. మానవప్రగతికి ఇతోధికంగా సహకరించేదిగానే ఉంటుంది. దైవానుగ్రహం దైవ సాక్షాత్కారసిద్ధి వైపుగా నిన్ను వేగిరపరచేదిగా ఉంటుంది సుమా!

*

నీవు నిష్కపటంగా ఆధ్యాత్మిక జీవితాన్ని ఆకాంక్షిస్తే, కొన్ని సమయాల్లో, విచారకర పరిస్థితులు నీపై కుప్పతిప్పలుగా పడతాయి. నీవు నీ ఉత్తమ స్నేహితులతో పోట్లాడుతావు. నిన్ను నీ కుటుంబీకులు ఇంట్లోనుండి గెంటివేస్తారు. నీవు సంపాదించుకున్నదంతా కోల్పోతావు. యోగాన్ని, జ్ఞానాన్ని పొందాలన్న గొప్ప ఆకాంక్షతో భారతదేశం వచ్చిన ఒక వ్యక్తిని నేనెరుగుదును. ఇది చాలా కాలం క్రిందటి మాట. ఆ కాలంలో ప్రజలు గడియారం గొలుసులు, బంగారు గొలుసులు ధరించేవారు. పైన పేర్కొనబడిన వ్యక్తి అతని అవ్వ అతనికి బహూకరించిన బంగారు పెన్సిలును కలిగివుండేవాడు. అది అతనికి ప్రపంచంలోని అన్ని వస్తువుల కన్నను యెంతో విలువైనది. ఆ పెన్సిలును అతడు తన చైనుకు కట్టుకొనివున్నాడు. అతడు పాండిచ్చేరి ఓడరేవు వద్దనో లేదా భారతదేశమందలి మరో ఓడరేవు వద్దనో కాకపోతే కొలంబో

ఓడరేవు వద్దనో – కొలంబో వద్దనే దిగాడనుకొంటాను. ప్రయాణీకులు స్టీమర్ నుండి చిన్న పడవల్లో సముద్రం ఒడ్డుకి కొనిపోబడేవారు. మన కథానాయకుడు ఓడనుండి చిన్న పడవలోనికి దుమకవలసి వచ్చింది. ఆ దుముకుటలో అతని కాలు జారింది. అయినా కష్టంపై నిలద్రొక్కుకొన్నాడు. కాని అతని బంగారు పెన్సిల్ సముద్రంలో పడి నేరుగా సాగరగర్భాన్ని చేరుకొంది. తొలుత అతడు చాలా విచారించాడు. కాని వెన్వెంటనే "విచారమెందుకు? ఇది భారతదేశ ప్రభావం. నేను బంధాలనుండి విముక్తుడనయ్యాను" అని తనలో తాను అనుకున్నాడు. అటువంటి పరివర్తన నిష్కపటులైన జనులకు చేకూరుతుంది. ప్రధానంగా నిష్కపటవర్తనులనే కష్టాలు కౌగలించుకొనేది. సుజనులుకాని వారు అందమైన కాంతులీనే విషయాలచే ఆకర్షితులవుతారు. అవి వారిని మోసగించటానికే అలా ఆకర్షిస్తాయి. కాని చివరకు అవి మీరు పొరబడ్డారని గ్రహించేట్లు చేస్తాయి.

*

ఉరిశిక్ష అమలుజరుపబడబోవు నేరస్థుని చూచి సర్ ఫిలిప్ సిడ్నీ "భగవదనుగ్రహం లేకపోవటం వల్ల కదా సర్ ఫిలిప్ సిడ్నీ అలా వెడుతున్నాడు" అన్నాడు. అతడు జ్ఞానియై వుండి వుంటే "దైవానుగ్రహంచేతనే కదా సర్ ఫిలిప్ సిడ్నీ అలా వెడుతున్నాడు (ఉరి తీయబడటానికి)" అని అనివుండేవాడు.

శ్రీఅరవిందులు

ప్రశ్న: ఈ సూక్తి నా కర్థం కాలేదు.

శ్రీమాత: సర్ ఫిలిప్ సిడ్నీ రాజతంత్రజ్ఞుడు. కవి కూడ. జీవితం సుఖమయంగా సాగించినవాడు కూడా. ఆయన వినయసంపన్నుడుగానే మనుగడ సాగించాడు. ఒక నేరస్థుడుకి ఉరిశిక్షను అమలుపర్చటానికి తీసుకుపోబడుతూంటే, చూచిన ఆయన శ్రీఅరవిందుల సూక్తిలో చెప్పిన మాటలు చెప్పి ఉండవలసినవాడు. అంటే దాని అర్థం. దైవానుగ్రంహా వల్లనే అతనికి ఉరిశిక్ష పడింది. దైవానుగ్రహమే ఉంటే అదేదో నాకూ పడేది. ఎందుకంటే దైవానుగ్రహం ఎల్లప్పుడూ, ఎల్లవేళలా, ప్రతిసంఘటన వెనుక

వుంటుంది. ఆ అనుగ్రహ ఫలితంపట్ల, గ్రహఫలితం పట్ల మన ప్రతిస్పందన యెలా వున్నా; అది మనకు మంచిగా వున్నా లేక చెడుగావున్నా – విపత్తుగావున్నా లేక ప్రయోజనకారిగావున్నా – అది జరిగి తీరుతుంది. అంటే మంచికి చెడుకూ అంతటికీ దైవానుగ్రహమే కారణం అవుతుంది.

సర్ ఫిలిప్ యోగియై వుండి వుంటే సకల మానవాళిలో తనను చూచుకొనే స్థితిని పొంది (తాదాత్మ్యతాభావం) ఉరికి గొనిపోబడుతున్నది తానే అని లేదా తనలో ఒక భాగమని అనుభూతి నందగల్గి వుండేవాడు. అంతే కాదు, యేది సంభవించినా దైవానుగ్రం వల్లనే సంభవిస్తుందని కూడ ఆయన తెలిసికొని వుండేవాడు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: బి. నరసింహయ్య

అనుగ్రహం – ఆవాహన

ప్రశ్న: పిలుస్తే దైవనుగ్రహం లభిస్తుందా?

పిలిస్తేనా! అలాగే అనుకుంటాను. ఏమైనా అంత పూర్తిగా. సమగ్రంగా మాత్రం కాదు. అయితే దైవకృపపై నమ్మకం ఉండాలి. పసిపాప అమ్మ వద్దకు వెళ్లి "అమ్మా! నాకిది ఇవ్వవా" అని అడిగితే తప్పక ఇస్తుందనేటంతటి సహజమైన నమ్మకం ఉండాలి. అలా అడుగుతే దైవం నీ పిలుపు వింటాడు. నీకు మంచిది కానిది, హాని కలిగించేది అననుకూలమైనదీ అడుగుతే మాత్రం నీ మాట వినడు.

ప్రశ్న: పిలుపునకు కార్యకారణ సంబంధం ఏమిటి?

బహుశా, మరో గత్యంతరం లేక పిలుస్తాడు. ఇది ఎలాంటిదంటే కోడి నుండి గ్రుడ్డు వచ్చిందా లేక గ్రుడ్డు నుండి కోడి వచ్చిందా? అని అడిగినట్లు అనుగ్రహాన్ని అర్థించమని నిన్ను ఆదే

శించింది అనుగ్రహమా, లేక నీవు పిలిచినందువల్ల అనుగ్రహం వస్తుందా? ఇది నాకు తెలియదు. చెప్పడం కష్టం.

ముఖ్యంగా, విశ్వాసం లోపించే అవకాశం ఎక్కువ. మనసులో ఎక్కడో ఒక మూల సందేహం దాగి ఉంటుంది. అదే మరి అంతటిని చెడగొడుతుంది. నీవు మరీ క్లిష్టపరిస్థితిలో ఉన్న సమయంలో, మనసు ఇక తానేమీ చేయలేనని తెలుసుకొన్నప్పుడు, అది నిస్సహాయమైపోయినపుడు, తీవ్రదుఃఖంతో దైవరక్షణను ఆకాంక్షించినపుడు కొంత ప్రయోజనం ఉంటుంది. అయితే ఇంకా అప్పుడు కూడా నీ ఆలోచన క్రిందిమీదిలాడుతూ – నేను ఆకాంక్షించాను. ప్రార్థించాను; భగవంతుడు సమయం కోసం చూస్తున్నాడు; వెళ్లాలా వద్దా అని – ఈ ఊగిసలాటలో ఉంటే మాత్రం, మరింతే సంగతులు. ఏమీ కాదు. ఇదే సాధారణంగా జరిగేది.

దైవానుగ్రంహాపై నమ్మకం ఉండాలి. దైవానుగ్రంహా అన్నది ఒకుటన్నదనే యెరుక ఉండాలి. అది ప్రార్థనకు, ఆకాంక్షకు ఆవాహనకు బదులిస్తుందని విశ్వసించాలి. నిర్ధారణ చేసుకోవాలి. అపుడు దానిపై నమ్మకముంచి దాసోహమని అన్యధా శరణం నాస్తి అనుకుని అర్థించినచో, దైవకృప కల్పించుకుంటుందని విశ్వసించి ప్రార్థిస్తే, అప్పుడది, రూఢిగా కల్పించుకుంటుంది. విజయానికి అవకాశం ఉంటుంది. ప్రయత్నించు ఫలితం నీకే తెలుస్తుంది.

ప్రశ్న: అయితే అమ్మా! దైవానుగ్రహసాయానికి ఎవరైనా నిజాయితీతో ప్రార్థించినపుడు ప్రత్యేక ఫలితాన్ని ఆశిస్తాడు కదా?

మన్నించాలి. అది ప్రార్థనాసరళిపై ఆధారపడి ఉంటుంది. సహజంగా దైవానుగ్రహాన్ని ఆవాహనం చేసి, తనను తాను ఆయనకు సమర్పించుకొనినచో అతడు ఎట్టి ఫలితాన్నిగాని ఆశించడు. ఒక ప్రత్యేక ఫలితాన్ని ఆశించుటకు, అతడు తన ప్రార్థనను ప్రత్యేకంగా రూపొందించుకోవాలి. కావలసినదాన్ని అర్థించాలి. నీవు దైవానుగ్రహానికై మాత్రం గొప్ప ఆకాంక్ష కలిగి, ఏ ప్రత్యేక కోరిక లేకుండా, అర్థిస్తే అప్పుడు నీకు కావల్సినది ఆయనే అనుగ్రహిస్తాడుగా!

ప్రశ్న: అదే చాలా శ్రేష్ఠమైనది కదా?

ఆ! అది వేరే ప్రశ్న. ఎందుకంటే అది గుణాధికమైనది. అయినా నీవేదైనా ప్రత్యేకంగా అర్థించినపుడు నీవు దానిని స్పష్టంగా అసందిగ్ధంగా సూత్రీకరించుకోవటం మంచిది.

సంపూర్ణ శరణాగతిలో తనను తాను పూర్తిగా దైవానికి అర్పించుకొని దైవనిర్ణయానికి వదలిపెట్టినట్లైతే అది చాలా శ్రేష్ఠ మైనది. అయితే తర్వాత మళ్లీ ప్రశ్నించనే కూడదు. "అయ్యో! ఇది నేను ఆశించి చేశాను". అనకూడదు.

*

ఏదైనా ప్రత్యేకంగా నీవు పొందాలని భావించినపుడు నీ కోరి కను చిత్తశుద్ధితో అర్థించు. ఆపైన చేయవలసినదేదో దివ్యకృపయే నిర్ణయిస్తుంది. తనకు కావలసినదాన్ని స్పష్టంగా వ్యక్తీకరించ టంలో ఎట్టి హానీ లేదు.

ఇది ఎక్కడ పాడవుతుందంటే, నీ కోర్కె నెరవేర్చబడలే దని తిరగబడినప్పుడు. ఆకాంక్షలో అతడు తన కోరిక, తన ఆకాంక్ష ఒక వేళ వివేకవంతమైనది కాదేమో, మంచిది కాదేమో నని అర్థంచేసుకోవాలి. అప్పుడు తాను వివేకంతో (సింపులుగా) వినయంతో "మంచిది! స్వామీ! నీ ఇచ్ఛయే నెరవేరబడనీ" అను కోవాలి. అపుడు చేయవలసినది దైవమే నిర్ణయించుకుంటుంది. నీవు లోపల స్పష్టమైన అవగాహనతో నీకు కావల్సినది ఏదైనా ఉంటే సూత్రీకరించి అర్థించడంలో తప్పు లేదు. ఇది సహజమై నదే.

ఉదాహరణకు మూర్ఖంగా ఉన్నా, పొరపాటు చేసినా, చిత్త శుద్ధితో ఇక ఇలాంటి పొరపాటు ఎప్పుడూ చేయనని నిర్ణయించు కుని దైవకృపను అభ్యర్థిస్తే, అది హానికరమైనది కాదు. నీ లోలో పలి అంతరంగం నుంచి వచ్చిన చిత్తశుద్ధితో కూడిన నీ అభ్య ర్థన మన్నింపబడే అవకాశం ఉంది.

దైవం నిన్ను వ్యతిరేకించుటకే ఇష్టపడతాడని నీవు తలం చకు. అలా చేయడంలో ఆయనకు ఏలాంటి పట్టుదల ఉండదు. నీకు ఏది మంచిదో నీకన్నా ఆయనకే బాగా తెలుసు. తప్పనిసరి

అయితే నీ ఆకాంక్షను ఆయన వ్యతిరేకిస్తాడు. అలా కానిచో నీవు కోరిన దాన్ని ప్రసాదించుటకై ఆయన సదా సంసిద్ధంగానే ఉంటాడు.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: నైనారు అప్పాస్వామి

నమ్రత – కృతజ్ఞతాభావం

ప్రశ్న: కృతజ్ఞతాభావంతో దైవకృప నంగీకరించే మార్గమేది?

ఆహా! మొదట దీని అవసరాన్ని భావించాలి. ఇదీ అత్యావశ్యకమైనది. అంతరంగంలో ఓ విధమైన వినయం ఉంటే తప్ప దైవకృప లేనపుడు మనం ఎంత నిస్సహాయులమో అర్థం కాదు. నిజానికి 'కృప' లేకుండా మనం అసంపూర్ణులం, అశక్తులం అన్నది తెలుసుకోవడం మొదటి మెట్టు.

ఇదే మొదటి షరతు. నీలో ఆ విధమైన ప్రమత్తత కల్గినపుడు, 'కృప' తప్ప నిన్ను ఏదీ బయటకు లాగలేదు అన్న విషయం గుర్తించి, ఈ అశక్తతను తెలుసుకున్నప్పుడు సహజంగానే నీలో ఒక గాఢమైన ఆకాంక్ష మేల్కొంటుంది. నీవు దైవశక్తికి, కృపకు తెరుచుకుని ఉంటావు. ఎల్లవేళలా జాగృతమైన ఆకాంక్ష ప్రకాశిస్తుంది. నీవు పిలిచినపుడు, ఆకాంక్షించినపుడు నీకు సమాధానం దొరుకుతుందన్న ఆశ నీలో ఉదయించినపుడు నీవు ఆ కృపకు ఉన్మీలనుడవై ఉంటావు.

అయితే ఆ తరువాత ఒక విషయంలో నీవు గొప్ప జాగ్రత్తగా ఉండాలి. దైవకృప నీకు సమాధానమిచ్చి, నిన్ను నీ కష్టం నించి, నీ సమశ్య నించి బయటకు లాగినపుడు నీవు ఒక విషయాన్ని విస్మరిస్తావు. అంటే మీ కష్టం గట్టెక్కగానే, నీ సమస్యకు పరిష్కారం దొరగ్గానే దైవకృప సంగతి మరచి అంతా నీ గొప్పతనమే అనుకుంటావు. ఆ విధమైన స్వోత్కర్షతో కూడిన ప్రవర్తనతో నీకు నీవే దివ్యకృపాకటాక్షానికి తలుపు మూసి

తాళం వేసినవాడివే అవుతావు. ఇకపై నీకేదీ అందదు. ఆ తరు వాత మళ్ళీ ఏదో తీవ్రవిపత్తు లేక భయంకరమైన కష్టం నీకు దాపురిస్తే తప్ప నీ తెలివితక్కువతనం నీకు మళ్లీ తెలిసిరాదు. అంతవరకు నీవేమీ చేయలేవు. మనమెంత అశక్తులమో తెలుసు కుంటూ ప్రమత్తతతో ఉన్నపుడే మన స్వభావం మృదువుగా మారి ఆ దైవకృపకు నిరంతరం తెరుచుకుని ఉంటుంది. అంతా నా వల్లే జరుగుతోంది, ఇది నా నైపుణ్యమే, ఆ 'సమర్ధత' నాలోనే ఉంది అని భావించినపుడు... ఆ తక్షణమే నువ్వు దైవకృపకు దారులు మూస్తున్నావని అర్థం. నీ చుట్టూ ఓ అభేద్యమైన కోట కట్టుకుంటావు నీ అహంతో. నిజానికి మనిషిలో అతిపెద్ద లోపం చాలా త్వరగా ఉపకారాన్ని, మంచిని, దైవకృపని మర్చిపోవడం.

నిజాయితీగా ఉండడం చాల కష్టం.... అందుకే మనకి తగిలే దెబ్బలు రెట్టింపవుతూంటాయి. ఒక్కొక్కసారి భరించలేని ఇబ్బం దులు కలుగుతాయి. ఎందుకంటే మన కళ్లు తెరిపించి, మన తెలి వితక్కువతనాన్ని మనకి తెలియచేయటానికి ఆ బాధలు తప్పక అవసరం. మనకొచ్చే కష్టాలు, నష్టాలు న్యాయబద్ధమైనవే. చాలా బాధల్లోనో, మన హృదయాంతరాళాల్లో భరించలేని బాధ కల్గిన పుడో తప్ప మనలోని ఈ తెలివితక్కువతనం పోదు. అయితే నీవు చెప్పినట్టుగా మానవస్వభావం ఎంతమారినా, ఇంకా ఎక్కడో కరడుగట్టిన అల్పత్వం చాలాకాలం ఉంటూనే ఉంటుంది.

ఎన్ని అఘాతాలు అవుసరమవుతాయో కదా జీవితంలో! – తాను ఏమీ కానని, ఏం చేయలేనని, అసలు తనకంటూ ఒక ఉనికియే ఉండదని, దివ్యత్వం లేనిదే తన అస్తిత్వమే లేదని తెలుసుకోడానికి! ఆ నిజం తెల్సుకున్న మరుక్షణంలో... సర్వం మారిపోతుంది. నీ కష్టాలన్నీ వైదొలగిపోతాయి. సర్వసమగ్ర దృష్టితో మనం ఏం కాదని గ్రహించినపుడు ఏ ఆటంకాలు ఉండవు. మరి ఆ జాగృతి కలగటానికి ఎంత సమయం పడు తుందో... వేచి ఉండవల్సినదే అంతవరకు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

ఆటంకాలు, దైవానుగ్రహం, పురోగతి

కష్టాలు మూకుమ్మడిగా మిమ్ములను చుట్టుముట్టినపుడు ఈశ్వ రానుగ్రహము మీతోనే ఉన్నదని తెలుసుకోవాలి.

*

అన్ని జీవితపరిస్థితులూ మనకు పాఠం నేర్పటానికే క్రమపద్ధతిలో ఏర్పాటు చేయబడుతూ ఉంటాయి. మనకు అతీతంగా దివ్యకృప ఉన్నది. దానిపై నీకు ఉన్న విశ్వాసానికి అనుగుణంగా నీ బల హీనతల నతిక్రమించి, నీకు ఎదురయ్యే పరీక్షలను తట్టుకోవటా నికి అది నీకు శక్తి నిస్తుంది. దివ్యచైతన్యసంపర్కానికి దోహదప డుతుంది. ఇంకా శాంతి, ఆనందము, ఆరోగ్యము, శారీరక సౌష్ఠ వము ప్రసాదిస్తుంది.

*

భగవదనుగ్రహం అను క్షణం తనను వెన్నంటి ఉన్నదని, తనను నీడలా వెన్నంటి కాపాడుతున్నదని, అందుచేత ఏమి జరిగినా తనకేమీ కాదని, వెన్నంటి నిలిచిన దైవానుగ్రహమే తనను సుర క్షితంగా పురోగమింపజేస్తుందని భగవంతునిపై పరిపూర్ణమైన విశ్వాసంతో, శరణాగతితో మనుగడ సాగించేవానికి జీవితం నిస్సంశయంగా, సాఫీగా, సజావుగా సాగుతుంది. అది అత్యంత బలోపతేమైన, ఎరుకగలిగిన, అనంత శక్తి. అది నీ శరీరదారు ఢ్యంపై ఆధారపడదు. నీ దేహస్థితిగతులతో దానికి పని లేదు, అది దైవానుగ్రహానికి మాత్రమే నిబద్ధమైనది. దానికి దివ్యసత్యమే ఆధారం. కాబట్టి అది అచంచలము.

*

అశక్తత అనే వాదం అసంబద్ధం. దైవానుగ్రహంతో సతతము తమను తాము సంస్కరించుకోవాలని దృఢంగా సంకల్పించినవా రికి చేదోడువాదోడుగా అది వెన్నంటి ఉంటుంది. అలాంటివారు "నేను దుర్బలుడను, నన్ను నేను సరిదిద్దుకోటానికి అశక్తుడను, అజ్ఞానుడను" అనుకోకూడదు. వారు తమను తాము సరిదిద్దుకొ నుటకు ఇంకా నిర్ణయించుకోలేదని, దృఢమైన సంకల్పం వారిలో

కొరవడినదని చెప్పవచ్చు. అంటే వారి అస్తిత్వంలో ఏదో ఒక చోట ఏదో ఒకింత సందిగ్ధత ఉన్నదన్న మాట. అంటే ఇది చాలా ప్రమాదకరమైన విషయమే.

అశక్తతావాదం ఓ సాకు మాత్రమే. దృఢసంకల్పంతో తమను తాముద్ధరించుకోవాలన్న సంకల్పంగలవారికి మహత్తర మయినశక్తి, సమకూర్చటానికి సతతము దైవానుగ్రహము సర్వసన్నద్ధంగా ఉంటుంది.

అది బలహీనత కాదు. చిత్తశుద్ధి లేకపోవటం. అంటే శత్రువుకు ద్వారాలు తెరచి ఉంచటమే. ఇంకా చెప్పాలంటే కుటిలత్వంతో రహశ్యంగా చేతులు కలపటం. ఇది మరి ప్రమాదమే కదా!

*

అంతా నీవేమి కోరుకొంటున్నావన్నదానిపై ఆధారపడి ఉంటుంది. నీకు యోగం సిద్ధించాలనుకుంటే, ఏమేమి సంభవించినా అదంతా నీ సంకల్పసిద్ధికి, గమ్యం చేరుకోటానికి దైవానుగ్రహం నీకు ప్రసాదిస్తున్నదిగా స్వీకరించు. పరిస్థితులు నేర్పే పాఠాలను చక్కగా అవగతం చేసుకోవటానికి ప్రయత్నించు.

*

ఎవరైతే పరమాత్మకు తమను తాము పరిపూర్ణ శరణాగతి గావించుకొన్నారో, వారికి ఎదురయ్యే ప్రతి ప్రతిబంధకమూ ఓ వినూత్న ప్రగతికి దైవం ప్రసాదించే హామీ. అందుచేత దానిని దైవకృప ప్రసాదించిన కానుకగా స్వీకరించాలి.

*

ఈశ్వరానుగ్రహ ఆకాంక్షగలవారి ముందు ఎల్లపుడూ కదలాడే ప్రతిబంధకం – అతడు తన ప్రత్యేక పద్ధతిలో ఏ మార్గం ద్వారా అనంతాత్మ సాక్షాత్కారం పొందాలనుకొంటున్నాడో ఆ దారికి ద్వారం తెరుచుకుంటున్నదని అర్థం.

ఇందులో ఇంకొక నిజం దాగుంది. అదేమిటంటే, ఎవరినైనా లెక్కలేనన్ని కష్టాలు చుట్టుముట్టాయంటే, దాని అర్థం అద్భుత అనుభూతిని పొందనున్నాడన్న మాట. కాకపోతే ఒక

షరతు. ఓర్పు, సహనశక్తులతోపాటు లోపాలనన్నింటినీ సమూలంగా దహించివైచే మహోన్నత ఆకాంక్షజ్వాల వెలుగుతూన్నపుడే. సర్వసాధారణంగా దైవానుగ్రహం, నీ కష్టాలకి తగిన ప్రమాణంలోనే ఉంటుందని గుర్తుంచుకో.

*

భౌతికపదార్థంలో వచ్చిన పెద్ద చిక్కల్లా ఒక్కటే. భౌతికచైతన్యం (భౌతికమనస్సు) ప్రతిబంధకాల ఒత్తిడితో రూపొందినదే – కష్టాలు, ఆటంకాలు, ఆవేదనలు, ఆరాటాలు, పోరాటాలు – వీటితో అది రూపొందినదన్న మాట. వీటి ప్రభావం, ముద్ర మనసుపై ఉంటుంది. అందుకే దానికి సర్వత్రా చెడుమాత్రమే కనిపిస్తుంది. ఓటమిస్వభావమే కలిగి ఉంటుంది. ఇదే మనసుతో వచ్చే పెద్ద చిక్కు.

అత్యధికంగా భౌతికచైతన్యము, భౌతికమానసముల పురోగమనం కొరడా ఝుళిపింపుల ద్వారానే సాధ్యం. కృషి బాగా ఉండాలి. లేకపోతే ఇది తమోమయంగానే ఉంటుంది. ఎపుడూ కష్టాలనే ఊహిస్తుంది. ప్రతిబంధకాలు, అవరోధాలు – ఇదే ధ్యాస దానికి. మరి అలాంటప్పుడు ప్రగతి భయంకరంగా కుంటుపడిపోదా! ఈ ప్రతిబంధకాలన్నిటి వెనుక దైవానుగ్రహం ఉన్నదని, అపజయాల వెనుక విజయమున్నదని, వేదనల, వైరుధ్యాల వెనుక ఆనందం ఉన్నదని విశ్వసింపజేయటానికి అత్యంత వాస్తవమైన, సుస్పష్టమైన మరియు తరచుగా పునరావృతమయ్యే అనుభవాలు కావాలి.

*

మనం ఎప్పుడైతే మన చైతన్యం నుండి ఓటమి నంగీకరించే స్వభావాన్ని తరిమికొట్టగలమో, అప్పుడు మనం ఆత్మసాక్షాత్కార దిశకు గొప్పగా లంఘించగలం.

దైవానుగ్రహం పట్ల పరిపూర్ణ విశ్వాసంతో మాత్రమే మనం మన నిర్జీవచేతనలో ఉన్న ఓటమి స్వభావాన్ని జయించగలం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అన్నవరం ఆదిశేషయ్య

దైవకృపవల్ల అనారోగ్య నివారణ

దివ్యకృప కార్యనిర్వహణకి ఎప్పుడూ సంసిద్ధంగానే ఉంటుంది. కాకపోతే అందుకు నీ వద్దు రాకుండా, దాని పనినది కొనసాగ నీయాలి. ఇక్కడ ఒక్కటే షరతు. అదే – నమ్మకం. నీపై దాడి చేయబడినట్లు నీకేమైనా అనిపించినపుడు, శ్రీఅరవిందులవారి యొక్క, నాయొక్క సహకారాన్ని అర్థించు. నీ అభ్యర్ధన చిత్త శుద్ధితో కూడినదైనపుడు, అందుకు సమాధానం ఉంటుంది. దైవ కృప నీకు స్వస్థత సమకూరుస్తుంది – చిత్తశుద్ధితో నీ అభ్యర్ధన ఉండాలి.

ప్రశ్న: ఏ అనారోగ్యం కలిగినా శ్రీమాత నెలా ప్రార్థిం చాలి?

అమ్మా! నాకు స్వస్థత చేకూర్చు!

...ఈ అద్భుతం ఎప్పుడు జరుగుతుందంటే దైవకృప పట్ల ప్రగాఢ విశ్వాసంతో, పరిపూర్ణ చిత్తశుద్ధితో తన్ను తాను భగవద ర్పణం కావించుకోవటం ద్వారా మాత్రమే. కానీ ఇలా జరగటం లేదు. ఎన్నో భయాలు, కామనలు. భౌతికసత్వంపైన, దాని అవ సరాల పైన మాత్రమే భయంకరమైన ఏకాగ్రత. ఇది అంతా చిత్త శుద్ధితో కూడిన దైవార్పణకు విరుద్ధమే అవుతుంది కదా మరి!

*

మరోటేమంటే – కష్టాన్ని సూటిగా ఎదుర్కొనే బదులు తప్పిం చుకు పారిపోయే లక్షణం. కష్టం వచ్చినపుడు దానికి దూరంగా ఎగిరిపోవటం. కష్టాన్ని, సమశ్యని నేరుగా గ్రహించాలి. దానిపై పట్టు సాధించాలి. అంటే అంతరంగంలో సుస్థిరంగా ఉండాలి. అంతేకాని దీనిని నేను భరించలేనని నిరూత్సాహంతో చతికిల పడిపోకూడదు. మనసును నిశ్చలంగా ఉంచుకోవాలి. అంతేకాని అది ఎటు లాక్కెడితే అటు పోకూడదు. ప్రతికూల స్పందనలకు తలొగ్గకూడదు.

ఇదీ కావల్సినది. ఇదే – దివ్యకృప పట్ల నమ్మకం. దివ్యా నుగ్రహస్ఫూర్తి. ఆర్తితో కూడిన పిలుపు. ప్రతిఘటించే ప్రేరణలకు

లొంగిపోకూడదు. అందుకు బదులు, దివ్యకృపకు ఉన్ముఖమై, అద్భుతమైన దివ్యప్రేమకు ఉన్మీలనం చెంది, దాని కనుగుణమైన ప్రచోదనలతో చిక్కునుంచి బయటపడటం మేలైనది.

మొండిపట్టుదలతో కూడిన సాహసం నీలో లేకపోవటం, శక్తివిహీనంగా ఉండటం, మరీ భయంకరమైన పరిస్థితి. తరుచు ఎంతోమంది వచ్చి నాతో చెప్తూంటారు. "నేను చచ్చిపోతాను" "ఇక్కడ ఉండలేను" "నేను వెళ్లిపోతాను" వాళ్లకి నా సమాధానం ఎప్పుడూ ఒక్కటే – "సరే! అయితే చచ్చిపో. నీకు "నీవు చచ్చిపో. నీ 'అహం' బ్రతికి ఉండాలని ఎవరు చెప్పారు నీకు! నీవు చనిపోతానంటున్నావు కాబట్టి, నీ 'అహం' చచ్చిపోనీ! నీ అహాన్ని చంపుకునే సాహసం నీకు కావాలి. అందుకు తగిన ధైర్యం కలిగి ఉండు.

శారీరకంగా ఏమైనా అస్వస్థత కలిగినపుడు భయపడకూడదు. దానినుంచి తప్పించుకుని పారిపోకూడదు. అనారోగ్యం నిజం కాదు – అనే నిశ్చలమైన దృఢవిశ్వాసంతో ధైర్యంగా దానినెదుర్కోనాలి. పరిపూర్ణ నమ్మకంతో, నిశ్చల విశ్వాసంతో, దివ్య కృప దిశగా మరలినపుడు నీలోని జీవకణాలన్నీ సత్వపు లోలోతుల్లో సుస్థిరపడి దివ్యసత్య ఆనందాలతో భాగస్వామ్యం చెంది ఉంటాయి.

*

శారీరక సుస్థిరతను భంగపరిచే అనారోగ్య పరిస్థితి ఏమైనా సంభవించినపుడు ఏకాగ్రత వహించాలి. అంతరంగ నిశ్చలత పాటించాలి. దైవకృపపట్ల దృఢనమ్మకంతో కూడిన ఏకాగ్రత ఉండాలి. శారీరక సమతూకం, ఆరోగ్యం, నిలుపుకొనవలెననే ఇచ్ఛాశక్తి కలిగి ఉండాలి. ఇదీ సరియైన ఆత్మశక్తి

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

జడత్వంవల్ల దుష్టసంకల్పాలు సరేసరి. ఉపద్రవాలు కూడా సంభవిస్తాయి. విపత్తు అనేది ముందుగా ఊహించేది కాదు. సంకల్పించేదీ కాదు. ఇది నిరోధశక్తులవల్ల సంభవిస్తుంది.

ఇక్కడ దివ్యానుగ్రహ కార్యనిర్వహణ దృష్టి జతకూడుతుంది. ఈ దివ్యానుగ్రహం ఏ మేరకు స్వీకరింపబడుతుందో, ఆ మేరకు అది దిగివచ్చి పరిస్థితుల పర్యవసానాలను పరిమితం చేస్తుంది. మానవాంశకు సంబంధించినంతవరకు, ఆకాంక్ష నమ్మకము, పరిపూర్ణ విశ్వాసము, సామరస్య సాధనకు తోడ్పడి గ్రుడ్డి నిరోధంవల్ల వచ్చే పరిణామాలను క్రమబద్ధీకరించి దివ్యకృప తనపనినది కొనసాగించేందుకు సహకరిస్తాయి.

ప్రశ్న: నవ్యతకు ఆటంకంగా ఉంటూ, కాలం చెల్లిపోయిన గతాన్ని తుడిచివేయటానికి యుద్ధాలు సహకరిస్తాయని మీరు వ్రాశారు. కానీ ఇప్పుడు అతిమానసం భూకక్ష్య లోనికి దిగి ఉన్నది కాబట్టి ఇప్పుడు కూడా లోకస్థితిగతులను పరివర్తన చెందించడంలో యుద్ధంయొక్క ఆవశ్యకత ఉన్నదా?

అదంతా నేటి ప్రపంచదేశాలలో ఉన్న గ్రహణశక్తిని (ఇముడ్చుకొనే శక్తిని) బట్టి ఉంటుంది. ఒకవేళ అవి ఎంతో విశాలదృష్టిలో త్వరితగతిని ఆ నూత్నశక్తులకు ఉన్మీలనం (తెరుచుకుని) చెంది వాటికి ఆహ్వానం పలికి దేశీయభావనల్లో, కార్యాల్లో తగినంత వేగంగా మార్పును తెచ్చుకోగలిగితే ఇక యుద్ధమనేదే అవసరముండదు. కాని ఎప్పుడూ కూడా దేశమనుగడల పరస్పర బెదిరింపులతో, తేల్చుకోలేని స్థితిలో ఉంటాయి. తేజోవిహీనమైన చైతన్యం, పొరపాటు – ఎప్పుడూ భయం కల్గిస్తూనే ఉంటాయి.

ఏదేమైనప్పటికీ చివరికి, భగవంతుని కృప పైనే ఆధారపడి ఉంటుంది. మనం ఎంతో ప్రగాఢ విశ్వాసంతో ప్రశాంతచిత్తంతో, భవిష్యత్తుని చూడాలి. దీనితోపాటు వీలైనంత వేగంగా పురోగమనదిశ వైపు పయనించాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: హర్షవర్ధన్

కర్మ – దైవకృప

జీవితాన్ని బరువెక్కించే, విధివిలాసంగా భావించేదే కర్మ అంటాం మనం (భారతదేశంలో). ఇవి సంచితకర్మలు. చేతనకు గుదిబండలు. వీటిని పూర్తిగా అనుభవించి నిశ్శేషం చేయాలి.

కాని ఇది కర్మ కాబట్టి, నువ్వే ఏదైనా చేయాలి. ఇది అహంకార నిర్మితం. ప్రతీది అహం కోసమే చేయబడదు. అహం కూడా ఏదైనా చేయాలి. సత్యమేమిటంటే అహం చేసిన పనుల ఫలితమే కర్మ; అహం తొలగి తన హక్కును పరిత్యజించినపుడే, కర్మ కరిగిపోతుంది.

దైవకృపచే కర్మ పరిహరింపబడి దానిపై విజయం సాధించేకాలం ఆసన్నమైనప్పుడే ఆ కర్మకు కారణాలను గూర్చిన దృశ్య, జ్ఞానానుభవం కలుగుతుంది. అదిగో అప్పుడే ప్రక్షాళన ప్రారంభం కావాలి.

ఏదో ఒక రోజు ఆ పని చేయాల్సిన క్షణం, విమోచన కల్గించే నిజమైన అంతర్గత సంచలనం కలుగుతుంది. నిజం చెప్పాలంటే వేలాది సంవత్సరాల తర్వాత ఇప్పుడే శక్తివంతమైన సచేతన సాయం పొందే సదవకాశం లభించింది. ఒకప్పుడు కర్మానుభవాన్ని తప్పించలేమనీ, ఎన్నో ప్రక్షాళనా కార్యక్రమాల ద్వారా దాని పరిణామాలను మారుస్తూ, తొలగించుకోగల్గుతామనీ అనుకోవలసి వచ్చేది. కాని అధిమానసశక్తి ద్వారా విమోచనరకరమైన వివిధ దశలను దాటే అవసరం లేకుండానే దీన్ని సాధించవచ్చు.

*

పైన పరిపూర్ణ స్వాతంత్ర్య క్షేత్రం ఉంది. చిత్తశుద్ధితో కూడిన ఆకాంక్ష, ఉద్వేగభరితమైన ప్రార్థన ద్వారా కర్మమార్గాన్ని మార్చలేమని ఎందుకంటారు?

అంటే ఏదైనా సాధ్యమే.

కావాల్సిందల్లా తగిన ఆకాంక్ష, తగినంత ఉద్వేగపూరిత ప్రార్థన. మానవ ప్రకృతి కిచ్చిన అద్భుతవరాల్లో ఇదొకటి. కాని దాన్నెలా ఉపయోగించుకోవాలో మనకు తెలియదు.

అంతా తలరాత – పూర్వలిఖితం అయినా ఈ అడ్డుగీతలను అధిగమించి ఉన్నతోన్నత చైతన్యపుటంచులను చేరుకోవడం తెలిస్తే పూర్వనిర్దేశితాన్నీ, విధి లిఖితాన్నీ మార్చవచ్చు.

ప్రశ్న: కర్మశృంఖలాలకు మనం బద్ధులమై ఉన్నామంటున్నారు మీరు. కాని దైవకృప ప్రసరించినప్పుడు అట్లా కాదు కదా?

దైవకృప కర్మను పూర్తిగా వ్యతిక్రమింపచేస్తుంది. ఎండలో పెట్టిన వెన్నవలె అది కరిగిపోతుంది.

నీలో స్వచ్ఛమైన ఆకాంక్ష, ప్రార్థన ఉంటే అన్నింటినీ మార్చగలిగే శక్తిని నీలోకి దింపుకోవచ్చు. ఒక చిన్న ఉదాహరణ ద్వారా దీన్ని పూర్తిగా అర్థం చేసుకోవచ్చు. ఒక రాయో, గూనపెంకో వదులైనప్పుడు యాంత్రికంగా నేలపై పడుతుంది. కాని ఆ దారిలో వెళుతున్న బాటసారి ఒకరు ప్రాణికంగా, మానసికంగా అది క్రిందపడరాదని నిర్దేశించుకొని, చేతి నడ్డంపెడితే అప్పుడది చేతిపైనే పడుతుందికాని నేలపై పడదు కదా! అంటే అతను ఆ వస్తువు విధిని మార్చాడన్న మాట! ఇది మరోరకమైన పూర్వనిర్దేశనం. ఎవరి తలపైనో పడి చంపే బదులు ఆ రాయి చేతిపై పడింది. అచేతన యంత్రాంగంలో జోక్యం చేసుకునే సచేతన సంకల్పం అది.

ఇందుకు కావల్సిన సాధనం సరియైన ఆకాంక్ష లేదా ప్రార్థన. లేదా రెండూ కూడా. కర్మను మార్చాలంటే ఎంతో వినయం, బృహత్‌సంకల్పం అవసరం.

*

తప్పులు చేస్తూన్నంతవరకూ ఏదీ తొలగిపోదు. ప్రతినిమిషం అది పునరావృతమౌతుంది. పెద్దదైనా, చిన్నదైనా తప్పు చేసినప్పుడు దాని పరిణామం కార్యరూపంలో వెన్నాడుతుంది. దీన్ని అనుభవించాలి. కాని దైవకృప వైపు మనం మళ్లితే ఆ పరిణామాలను

ఖండించే శక్తి దానికుంది. దీనికోసం తప్పులను పునరావృతం చేయొద్దు. మనం మూర్ఖంగా తప్పులు చేస్తూ, దైవకృప దాని పరిణామాలను తొలగిస్తుందనుకోవడం తప్పు. అట్లా జరగదు. భవిష్యత్తుపై ప్రభావం లేకుండా గతాన్ని పూర్తిగా ప్రక్షాళనం చేసుకోవచ్చు. కాని దాన్ని నిరంతర వర్తమానంగా మార్చుకోవద్దు. మనలో దుష్టప్రకంపనలను మనమే అడ్డుకోవాలి. అంతే కాని ఆ తరంగాలనే ఎప్పుడూ పునరావృతం చేసుకోవద్దు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: యమ్. రాజగోపాలాచార్య

సార్వత్రికప్రకృతి – అవతారప్రభావం

దైవకృపకు ఎవడు అర్హుడు ఎవడనర్హుడు? అందరూ దివ్యమాత బిడ్డలే కదా! ఆమె తన దివ్యప్రేమను అందరిపైనా ఒకే రకంగా వర్షింపచేస్తుంది. ప్రతి ఒక్కరికి వారి స్వభావ, గ్రహణశక్తుల కనుగుణంగా అందుతుంది.

*

ఆమె కృప అందరికీ సమానంగానే ఉంటుంది. తమ చిత్తశుద్ధికి అనుగుణంగా ఎవరికి వారు స్వీకరిస్తారు. వారి వారి ఆకాంక్షకి, సంసిద్ధతకి అనుగుణంగా ఉంటుంది. అంతేకాని బాహ్యాపరిస్థితులకు అనుగుణంగా మాత్రం ఉండదు. వ్యక్తి స్వతంత్రుడు కాడు. ఏదో అజ్ఞాత బాహ్యాశక్తికి, ఖచ్చితంగా హేతుబద్ధమైన సార్వత్రిక ప్రకృతి నియమాలకి నిబద్ధుడై ఉంటాడు. తప్పించుకోలేని ఆరోగ్యనియమనిబంధనలు ఉంటాయి. వీటిని దృష్టిలో ఉంచుకొని వైద్యుడు హేతుబద్ధంగా ఆరోగ్యాన్ని కాపాడటానికి పోరాడతాడు. అలాగే నైతిక చైతన్యం ఆరోగ్యమైన సంఘజీవనానికి, తపస్సు ఆధ్యాత్మికపరిధిలోను పనిచేస్తాయి.

ఈ సార్వత్రిక బాహ్యాప్రకృతి నియమాలలో జోక్యం కలుగచేసుకొని, వాటి గతినే మార్చగలిగే శక్తి ఒక్క దైవకృపకి

మాత్రమే ఉంది. దివ్యకృపని భూమిపై అభివ్యక్తీకరించటమే అవ తారమూర్తి చేసే మహత్కార్యం. అవతారమూర్తికి అనుయాయి అంటే దివ్యకృపకి ఉపకరణంగా తయారై ఉండటమే. పరిపూర్ణ పరిజ్ఞానంతో దైవకృపను అందరికీ పంచియిచ్చే ప్రదాత శ్రీమాత. తాదాత్మ్యత, సార్వత్రిక ప్రకృతిధర్మ యంత్రాంగంయొక్క పరి పూర్ణ పరిజ్ఞానం కలిగి ఉండటం వల్ల ఆమెకిది సాధ్యం.

ఆమె దివ్యకృపను కిందికి తీసుకొని తెస్తుంది. చిత్తశు ద్ధితో ప్రగాఢవిశ్వాసంతో, దివ్య ఆకాంక్షతో కదలాడే ప్రతికదలి కకు సమాధానంగా దివ్యకృప కలుగచేసుకుంటుంది. శ్రీమాత సంధానకర్తగా వ్యవహారిస్తుంది. అందువల్ల ఇదంతా సాధ్యపడు తుంది.

ఓ ప్రభూ! "నేనెప్పుడూ పొరపాటు చేయలేదు" అని చిత్త శుద్ధితో నీ ముందు నిల్చుని ఎవడు చెప్పగలడు? నీ దివ్యకృపకు ప్రతికూలంగా ఎన్నిసార్లు పొరపాట్లు చేశామో! ప్రతిసారీ నీ దివ్య కృప కలుగచేసుకుని వాటిని తుడిచివేయలేదా!

నీ దివ్యకృపయే లేకుంటే, ఎన్నిసార్లు తప్పించుకోలేని సార్వత్రిక బాహ్య ప్రకృతి ధర్మాల పదునైన కత్తివేట్లకి గురియై పోయేవాళ్లమో కదా!

ఇక్కడ ప్రతీదీ ఒక్కొక్క అపరిష్కృత జటిల సమశ్యయే. నీ దివ్యకృపాప్రభావంవల్ల అంతా పరిష్కృతమవుతున్నది. అసం భావ్యమనుకున్నది దివ్యసిద్ధిగా సంభావ్యమవుతున్నది.

— శ్రీమాత

*

విశ్వశక్తియొక్క కర్తవ్యం విశ్వాన్ని, విశ్వధర్మాన్ని పరిరక్షించటం. విశ్వాతీత దివ్యశక్తివల్ల అసాధారణ రూపాంతరీకరణ సాధ్యమ వుతుంది. ఆ అతీత దివ్యకృపకి సాకారమే శ్రీమాత. ఆ విశిష్టకా ర్యక్రమం ఆచరణలో పెట్టడానికే ఆమె అవతరణ.

*

విశ్వజనీన కార్యక్రమంలో శ్రీమాత నియమబద్ధంగా వ్యవహారి స్తారు. ఆమె దేహధారియై చేసే ప్రతి కార్యము దివ్యకృపతో ఆమె

అందించే అభయహస్తాన్ని అందిపుచ్చుకునే సదవకాశమే. ఇదే ఆమె అవతరణ పరమార్థం.

*

చైత్యపురుషసంసర్గం నీలో ఎంత పెంపొందితే అంతగా దైవకృప పనిచేసే అవకాశం ఉంటుంది.

*

ప్రశ్న: శ్రీమాత అనుగ్రహం సర్వసాధారణమైనదేనా?

సర్వసాధారణమైనదీ, ప్రత్యేకమైనదీ కూడా.

ప్రశ్న: సాధారణంగా ఆమె అనుగ్రహించినది అందుకోవటమెలా?

నీవు అందుకు ఉన్ముఖుడవై సిద్ధంగా ఉండాలి. నీకు అవసరమైనది, నీవు అందుకోగలిగినంత అందుకుంటావు.

*

నీ విశ్వాసము, చిత్తశుద్ధి, శరణాగతి ఎంతగా ఉంటే అంతగా కృప, రక్షణ నీకు ఉంటుంది. శ్రీమాత యొక్క కృప, రక్షణలు నీతో ఉన్నప్పుడు నిన్నేది మాత్రం స్పృశించగలదు? నీవెవరికి భయపడాలి? అది నీకు ఏ కాస్తంత ఉన్నా చాలు. అది నిన్ను కష్టాలు, అవరోధాలు, ప్రమాదాల నుంచి ఉద్ధరించటానికి. ఆ పరిపూర్ణ (దివ్య) సన్నిధి నిన్ను పరివేష్టించి ఉన్నపుడు నీ మార్గంలో భద్రంగా ముందుకు కొనసాగగలుగుతావు. ఈ లోకం నుంచీ, అదృశ్యలోకాల నుంచీ కాని ఎదురయే భయాలను లక్ష్యపెట్టనిది అది. ఎందుకంటే ఆ శక్తి ఆమెది. ఎంతటి ప్రతికూలశక్తిచేత కూడా ప్రభావితం కాబడదు. దానియొక్క స్పర్శ మాత్రాన, కష్టాలు అవకాశాలుగా, ఓటమిలు గెలుపులుగా, బలహీనతలు నిశ్చలశక్తిగా మార్పుచెందుతవి. సర్వోన్నతుని ఆమోదమే శ్రీమాత కృప. ఎప్పటికీ దాని ఫలితం నిశ్చయమే. సాధికార శాసనమది. అనివార్యమైనది. బలమైనది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

దైవానుగ్రహ భావన

పరమసత్యాన్ని చేరడానికి ఏ బుద్ధి కాదారి ఉండొచ్చు. దేని ప్రవేశం దానికి ఉంటుంది. ఆ యాత్రకు వెయ్యి మార్గాలూ ఉంటాయి. దైవానుగ్రహంపై విశ్వాసం, తన అత్యున్నత అంతరాత్మయేగాక వేరే దైవం కలదని గుర్తించటంలాంటి విషయాలను ఆమోదించని యోగమార్గాలున్నాయి.

ఈ దైవానుగ్ర విషయానికొస్తే మనం అలాగే ఎందుకు చెబుతామంటే మనం పరమాత్మలో, దివ్య ఆత్మస్థితిలో ఒక దివ్య సన్నిధిని, దివ్యసత్తను అనుభవిస్తాము – దాన్నే మనం దైవం అంటాము. అది వేరే వ్యక్తి కాదని, మనలోని ఆత్మను, ఒక భాగంగాను, వాహికగాను చేసికొనియున్న దివ్యసత్తయేనని నిశ్చయించే దివ్యచైతన్యంగా అనుభవిస్తాము. అయితే దానిని అందరూ అలాగే చూడవలసిన అవసరం లేదు. అది ఎవరికీ ప్రత్యేకంగా చెందని, అందరకూ చెందే దివ్య ఆత్మ మాత్రమే అనుకోవచ్చు. అయితే ఉపనిషత్తు ఇలా చెబుతోంది "ఈ అవ్యక్తాలోచనాశక్తి తర్కతపోపాండిత్యముల ద్వారా పొందరానిది. ఈ దివ్యాత్మ ఎవరిని ఎన్నుకొంటే వానికే తన సాక్షాత్కారాన్ని ప్రసాదిస్తుంది". మనం దైవానుగ్రహమనేదీ, అదే – పైనుంచిగాని, అంతర్గతంగాగాని, మానసిక హేతువుల కతీతంగా తన చేష్టలను తానే నిర్ణయించుకునే చర్య. మనం దాన్ని దైవానుగ్రహం అంటాము. బాహ్యంగా సమయాసమయ సందర్భాల కతీతంగా మనసుకు అభివ్యక్తమయే అంతరంగ పరమాత్మ, అంతరంగ వికసనం, ఆత్మజ్ఞానం, ఆత్మోద్దీపనం అనీ అనవచ్చు. మనకదెలా దగ్గరౌతుందో, సాక్షాత్కరిస్తుందో అలానే దానిని మనసు దర్శిస్తుంది.

రస్సెల్‌గారి ఆక్షేపణలకు నేనంతగా సమాధానం చెప్పలేను. ఏమంటే, సమగ్ర శక్తిమంతమైన బాహ్యాశక్తి ఏదో ఈ ప్రపంచాన్ని సృష్టించి ఎదురులేని నిరంకుశ ప్రభువుగా పాలిస్తోందనే క్రైస్తవ, సెమిటిక్ భావన నాకెప్పుడూ లేదు; అది నా దర్శనానుభవాలకు విరుద్ధం. దైవేచ్ఛ మాటకొస్తే నా ఉద్దేశం వేరు. పరిణా

మక్రమంలో అవిద్యాలోకంలోకి దైవేచ్ఛ దిగివచ్చినది. అది విష యాల వెనుకనుండి తమస్సును దివ్యప్రకాశంలోకి తీసుకొనివెళ్ల టానికి ఒత్తిడి చేస్తుంది. ప్రస్తుతం అవిద్యాలోకపరిస్థితులలో వీలై నంత ఉత్తమంగా ముందుకు నడిపిస్తుంది. చివరకు ఒక మహ త్తర దివ్యశక్తి అవరోహణకు దారితీస్తుంది. ఆ దివ్యశక్తి తన సర్వతోముఖశక్తిని మరుగునపరచి, ప్రపంచనియమాలకు ఒడంబ డినట్లుగాక యధేష్టమైన క్రియాకలాపంతో వర్తిస్తుంది. దైవీప్రకృ తిలోని కాంతి, శాంతి, సామరస్యము, ఉల్లాసము, ప్రేమ, సౌంద ర్యము, మరియు దివ్యానందములను తన ఏలుబడిలోనికి తీసుకు నివస్తుంది. దైవానుగ్రహం పనిచెయ్యడానికి ఎప్పుడూ సిద్ధంగానే ఉంటుంది. అయితే అది ఎవరైనా అవిద్యాధర్మము నుండి దివ్య ప్రకాశధర్మం లోనికి ఎదుగుతూన్నప్పుడు మాత్రమే ప్రకటిం చుకొంటుంది. అంటే తరచు ఎంత అద్భుతంగా అది కలుగజేసు కొంటున్నా, అకారణచాపల్యంతో మాత్రంకాక, అభివృద్ధిలో సహ కరించేదిగా, దారిచూపించే దివ్యప్రకాశంగా చివరకు కాపాడు తుంది.

*

మానవమేధస్సుకు అర్థమయ్యేటట్లు దివ్యానుగ్రహం పనిచెయ్య వలసిన అవసరం లేదు. సాధారణంగా అలా కాదు. అది తనదైన గోప్యమైన పద్ధతిలో పనిచేస్తుంది. మొదట్లో పరోక్షంగా పనిచే స్తుంది. విషయాలను ప్రకటించకుండానే సిద్ధం చేస్తుంది. తర వాత అది ప్రకటించవచ్చు. అయితే సాధకుడు మాత్రం ఏం జరు గుతోందో గ్రహించలేడు. ఆ అవగాహన కలిగేటప్పటికి అతను దానిని అనుభూతి పొందుతాడు, తెలుసుకుంటాడు. కనీసం ఆ దిశగా ముందుకు సాగుతాడు.

*

దైవానుగ్రహం గురించి నేను కొంత చెప్పాలి – మానవబుద్ధి కంటే భిన్నంకాని రీతిలో ఒక దివ్యవాదంగా అది ఉండాలని నువ్వు అనుకొంటున్నట్లుంది. కాని అది అలా కాదు. అలాగని దానిని సమీపించేవారందరికి నిష్పక్షపాతంగా అన్ని ప్రార్థనలనూ

సమ్మతించే సర్వసామాన్యమైన దేవుని కనికరమూ కాదు. నీతి మంతుడిని ఎన్నుకొని పాపాత్ముని నిరాకరించేదీ కాదు. ఆ దైవా నుగ్రహం హింసాత్ముడిని (తార్సస్‌వాడైన సౌల్ – St. పాల్) పోకిరీయైన St. అగస్తీనును, అపకీర్తిమంతులైన జగు, మధులను, బిల్వమంగళుణ్ణి, ఇంకా అనేకులను ఉద్ధరించడానికి దిగివచ్చింది. మానవసహజమైన న్యాయబుద్ధి, ఈ పరివర్తనను అపవిత్రంగా భావి స్తుంది. కాని అది ధర్మాత్ముల కోసముకూడా దిగి రాగలదు. నీతిపరులమని భావించే తత్త్వమును స్వస్థతపరుస్తుంది. వీటన్ని టికి అతీతమైన స్వచ్ఛతర చైతన్యంలోనికి దారితీస్తుంది. ఆ శక్తి ఎట్టి నియమముకంటె, ఆఖరికి దివ్యవిశ్వధర్మానికంటే కూడా మేలైనది. ఎందుకంటే ఆధ్యాత్మిక దార్శనికులందరూ దైవశాస నము, దైవానుగ్రహముల మధ్య తేడాను గమనించారు. అయినా అది భేదాలు చూపలేనిది కాదు. ఆ దివ్యమనస్సు మరి ఏ ఇతర సహజ దివ్యశక్తికంటె విషయాలను, వ్యక్తులను, యుక్తాయుక్త సమయాలను, వేరే దృష్టితో చూచేది. తనదైన వివేచన కలది. మనస్సుకు అందని లెక్కలేనన్ని ఉపాయములతో, తరచుగా ముతక తెరల చాటున వ్యక్తిలో ఒక దివ్యానుగ్రహస్థితిని సిద్ధము చేస్తుంది. ఆ దివ్యానుగ్రహస్థితి సంభవించినప్పుడు ఆ దైవాను గ్రహం తానే నడిపిస్తుంది. అచ్చట ఈ మూడు శక్తులూ ఉంటాయి. 1) దివ్యకర్మయొక్క విశ్వధర్మం (కాక మరేమిటి) 2) దివ్యన్యా యజాలముల ద్వారా ఎన్నింటిని ఆదుకోగలిగితే అన్నింటిపై పనిచేసే ఆ దివ్యసానుభూతి 3) మరింత లెక్కింప శక్యంకాని విధంగా, తక్కినవాటి కంటె మిక్కిలి తిరుగులేని విధంగా పని చేసే ఆ దైవానుగ్రహం. అన్ని జీవన వైపరీత్యాల వెనుక ఆ పిలు పునకు స్పందించేది, ఎంత కష్టమైనా చివరకు ఆ దైవానుగ్రహ ప్రకాశానికి సన్నద్ధమయ్యే వరకు తెరుచుకొని యున్నదేదైనా ఉన్నదా అన్నదొక్కటే ప్రశ్న – మరి అదేదో మానసిక, ప్రాణిక చలనం కాకుండా అంతరదృష్టికి స్పష్టంగా గోచరం కావాలి (కొంచెం అంతర్ముఖం కావాలి) అది అలాగయితేనే ముందుగు వచ్చి కార్యరూపం దాలిస్తేనే ఆ దివ్యసానుభూతి ఉద్ధరించగ

లదు. దైవానుగ్రహంయొక్క సంపూర్ణ క్రియాకలాపము నిష్కర్ష యైన నిశ్చయము లేక పరివర్తన కలిగేవరకు వేచియుండవచ్చు. గ్రహించడానికి సిద్ధంగా లేనటువంటిదేదో సత్తలోని కొంత భాగము, స్వాభావికమైన స్థానము మధ్య అడ్డుపడుతూ ఉండ డము వలన ఈ విషయము మరో భవిష్యత్ ఘడియకు వాయిదా పడవచ్చు.

అసలు ఏదైనా, ఏ ఆలోచనైనా, ఏ సంఘటనయైనా నీకూ దైవానికీ మధ్య ఎందుకు అడ్డుపడాలి? నువ్వు పరిపూర్ణమైన ఆకాంక్ష, ఉల్లాసముతో ఉన్నప్పుడు దేనినీ లెక్కచెయ్యకు. నీ ఆకాంక్ష దైవము వినా మరి దేనికీ ప్రాముఖ్యత నివ్వకూడదు. ఎవ రైనా దైవాన్ని తొందరగా, కేవలంగా, సంపూర్ణంగా అభిలషిస్తే దాన్ని చేరడానికి ఉత్సాహమూ అలాగే ఉండాలి. అదే పూర్తిగా నిండియుండి మరేదీ దేనిలో చొరబడకుండా ఉండేటట్లు ఏకైక లక్ష్యంగా చేసుకోవాలి.

దైవాన్ని గురించిన మనోగత అభిప్రాయాలకు విలువ ఏముంది? ఆయన అలా ఉండాలి, ఆయన అలా పని చెయ్యాలి, ఇలా పని చెయ్యకూడదు అనే తలపులు మార్గానికి అవరోధం మాత్రమే. ఆ దైవమొక్కటే అవశ్యం. ఎప్పుడు నీ చైతన్యం దైవాన్ని అంగీకరిస్తుందో, అప్పుడే ఆ దైవమేమిటో నీకు అవగత మవుతుంది. కాని అంతకు ముందు కాదు. కృష్ణుడు కృష్ణుడే. ఆయన ఏం చేసేడు, ఏమి చెయ్యలేదని ఎవడూ లక్ష్యపెట్టడు. ఆయన్ని దర్శించడం, ఆయనతో సమాగమం పొందడం, ఆ దివ్య ప్రకాశాన్ని, ఆ దివ్యసన్నిధిని, ఆ దివ్యప్రేమానందాల అనుభూతి పొందటం – ఇదే ఆవశ్యకం. అందుచేత, ఎల్లవేళలా ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్ష కోసమే ఆధ్యాత్మజీవనసూత్రం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: వై.యస్.వి.యస్ మూర్తి

భగవత్కటాక్షమే అంతా చేయగలిగితే ఇక తపస్సెందుకు?

నిర్దుష్టమైన సమాధానం లేని ప్రశ్న ఇది. ఎందువల్లనంటే ఈ రెండు వాదాల్లోనూ సత్యముంది. మొదటగా దైవకృప లేనిదే ఏదీ జరగదు. అయితే ఆ దైవకృప సంపూర్ణంగా ఆవిష్కారం కావాలంటే సాధకుడు తానై అందుకు సిద్ధంగా ఉండాలి. మొత్తంగా అంతా దైవకృపే చేస్తుందనుకుంటే మనిషి కేవలం ఒక తోలు బొమ్మగా మిగులుతాడు. సాధనతో ప్రయోజనం ఉండదు, ఏ నిబంధనలూ అవసరం లేదు, ఏ ధర్మమూ లేదు, కాబట్టి ఈ విశ్వం కూడా ఉండదు. ఒక భగవంతుడే తన లీలావినోదంగా అంతా ఆడిస్తూ ఉంటాడు. ఇలాకాక అంతా భగవంతుని విశ్వరచనే అని ఒప్పుకున్నప్పటికీ అది పరాప్రకృతినియమాల ననుసరించి వ్యక్తుల ద్వారా, శక్తుల ద్వారా పనిచేస్తుంది. ఒక్కొక్కసారి భగవంతుడు ప్రత్యేకంగా కల్పించుకొని పనిచేస్తాడు. కానీ అన్నింట్లో ప్రత్యేక జోక్యం ఉండదు.

*

నీలోని ఒక భాగం తపోఫలితం కోసమని, ఆత్మ పరిపూర్ణత కోసమని, దీర్ఘకాల పరిశ్రమతో చాలా అసహనానికి లోనౌతూ దైవకృపామహిమతో అతిమానససిద్ధి పొందవచ్చు కదా అని కోరుతున్నట్లుగా ఉంది.

*

బ్రహ్మానందంగారు తపస్సు గురించి చెప్పింది నిజమే. ఎవరైతే శారీరపరిశ్రమ, తపస్సూ చేయటానికీ, మనస్సునీ, ఇంద్రియాలనూ అదుపులో పెట్టుకోటానికీ సంసిద్ధత చూపరో వారు పెద్దగా ఆధ్యాత్మికలబ్ధి పొందలేరు. ఎందువల్లనంటే వారి మనస్సూ, ప్రాణికమూ రెండూ కూడా వాటి ఇష్టాయిష్టాలను నెరవేర్చుకుంటూ తమ కోర్కెలు సాగించుకోటానికై అనేక పన్నాగాలు పన్నుతూ వారు విధేయులై లోనున్న భగవంతునికి మంచి ఉపకరణాలుగా, మాధ్యమాలుగా ఉందామనుకున్నా పడనీయవు. ఒక్కొక్కసారి

దైవకృప అయోగ్యమైనచోట లేక యోగ్యతలేనట్లు భావించే చోట వరాలిస్తుంది. అయినప్పటికీ ఎవరూ గూడా తమ హక్కుగా, ప్రత్యేకవరంగా దైవకృపను సాధించలేరు. అటువంటప్పుడు అది దైవకృప కాజాలదు. అరిచి గోలచేసి సాధించుకోలేరని నీకు తెలిసింది కదా. అంతేకాక అలా దైవకటాక్షం కలిగే ముందర దీర్ఘకాలికంగా తెలియరాని సాధన ఉన్నట్లు నేను చాలాసార్లు గమనించాను. ఇంకా అలా జరిగిన తర్వాత కూడా దాన్ని నిలబెట్టుకొని అభివృద్ధి చేసుకోటానికై చాలా పాటుపడవలసి ఉంటుంది – ఏదైనా సంపూర్ణమైన సిద్ధి కలిగేవరకూ శ్రమించవలసిందే కదా. ఆ తర్వాత చేతికి చిక్కుతుందనుకున్న తదుపరి పరిశ్రమ ఆగిపోతుంది. అందువల్ల ఏదో రకమైన తపస్సు తప్పదు.

*

ఆ తర్వాత మళ్ళీ “ఆహా, నాకు ప్రేమ ఉన్నా లేకపోయినా నాకు కావాలి, నేనెప్పుడూ కోరుతూనే ఉన్నాను, ఇప్పుడు ఇంకా ఇంకా కావాలి, కానీ నాకేమీ రావటం లేదు” అని నీవు అనవచ్చు. అయితే కోరినంత మాత్రాన సరిపోదు. నీవిప్పుడు చూస్తున్నట్లుగా ఇక్కడ కొన్ని నిబంధనలు పాటించాలి. హృదయాన్ని శుద్ధి చేసుకోవడం లాంటివి. అయితే నీవు మాత్రం “నేను భగవంతుని కోరుకోగానే నాకు ప్రత్యక్షం కావాలి, కనీసం ఒక్క క్షణమాత్రమైనా నిజమైన, గాఢమైన దర్శనం ఇవ్వాలి. ఏదో నాకు తెలియకుండా, అస్పష్టంగా పదిలపరుచుకో లేకుండా కాదు. నాకు అర్హత ఉందా లేదా అని చూడకుండా నా పిలుపు విని దైవం కరుణ చూపాలి. అలా కాకపోతే దైవకృప అనేదే లేదు” అని వాదిస్తావు. నిజానికి కొన్ని సందర్భాలలో అలాగే దిగివస్తుంది. కానీ బలవంతంగా రప్పించగలమా? అలా బలవంతంగా రప్పించేది దైవకృప కాదు. అది నిర్బంధమే, విధి నిర్వహణ లాంటిది, లేదా ఒక ఒప్పందము. కాని భగవంతుడెప్పుడూ హృదయంలోకే చూస్తాడు... అదనుచూసి మూసిన తెరను వైదొలగిస్తాడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

ఆధ్మాత్మిక మార్గంలో ప్రవేశించినపుడు

వ్యక్తియొక్క బాహ్యజీవితం అజ్ఞానంలో సాగుతున్నంత కాలం మాత్రమే ఆతనిపై విధి (destiny) కఠినంగా తన ప్రభావాన్ని చూపిస్తుంది. నిజానికి మన అస్తిత్వం గతంలో కూడబెట్టుకొన్న స్వాభావిక శక్తులు ఒకదానిపై మరొకటి పనిచేయడం కారణంగా, మన ప్రస్తుత కృషి, దాని భవిష్యత్ఫలితాన్ని నిర్ణయించేదాన్ని విధి అంటాం. కాని ఆధ్యాత్మిక జీవనమార్గంలోనికి ప్రవేశించ గానే, గతంలోనే ముందుగా నిర్ణయమైన విధి ప్రభావం తగ్గిపో వడం ప్రారంభమౌతుంది. అపుడొక నూతన అంశం, దైవకృప, కర్మకు సంబంధించిన వత్తిడి గాకుండా దైవసంబంధమైన క్రియా శక్తి, సాయం లభిస్తుంది. ఈ దైవకృప అతని ప్రకృతియొక్క ప్రస్తుత సంభావ్యతల కతీతంగా అతనిని ఉద్ధరిస్తుంది. అప్ప ట్నించి అతని భవిష్యత్తును తీర్చిదిద్దే ఆధ్యాత్మిక విధివిధానం భగవంతుని నిర్ణయం ప్రకారం జరుగుతుంది. మార్గంలో ఎదు రయ్యే విపర్యయాలు, పయనించడానికి పట్టే కాలాన్ని గురించిన అనుమానం మాత్రమే ఉంటుంది. ఇదిగో ఇక్కడ, ఈ అనుమాన స్థితిలో ఆతని గతప్రకృతికి సంబంధించిన బలహీనతల నాధారం చేసుకొని ఆసురశక్తులు ఆతని ప్రగతి వేగాన్ని అడ్డుకోడానికి, ఆతని కృషి సాఫల్యతను వాయిదా వేయడానికి శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తాయి. ప్రాణికశక్తులు దాడిచేసినందువల్లగాక, తనంత తాను ఆసురికశక్తితో చేయికలుపడవంవల్ల, ఆధ్యాత్మికసిద్ధికన్న, ప్రాణికతృష్ణకు, కామనకు ప్రాధాన్యత నివ్వడంవల్ల, సాధకుడు పతనమౌతాడు.

*

...ఆధ్యాత్మిక వెలుగు, పరమసత్యానికి సంబంధించిన పరిస్థితులు ఉన్న చోట మాత్రమే భగవత్కృప పనిచేస్తుంది. అనృతం, అవిద్య, విధించే షరతుల మధ్య అది పనిచేయదు. ఎందుచేతనంటే దైవ కృప అనృతంయొక్క వత్తిడులకు తలవంచితే, అది ఏ కార్యాని

ర్వహణ నిమిత్తమై దైవంనుండి దిగివచ్చిందో, ఆ ముఖ్యకార్యా నికే భంగం వాటిల్లుతుంది.

ఈ దైవకృప పనిచేసే పరిస్థితులు, ఆధ్యాత్మిక వెలుగుకు, పరమసత్యానికి సంబంధించినవి. కేవలం ఈ పరిస్థితులుంటేనే మహోన్నత క్రియాశక్తి దిగివస్తుంది. పైనుండి దిగివచ్చే, క్రింది నుండి తెరచుకొంటూ పైకివచ్చే చాలా మహోన్నతమైన అతిమానస క్రియాశక్తి మాత్రమే దిగ్విజయంగా భౌతికప్రకృతిని అధీనం చేసుకొని, దాని యిబ్బందుల నన్నింటినీ తొలగించవేయగలుగుతుంది.

...చిత్తశుద్ధితో కూడిన సంపూర్ణ సమర్పణ తప్పనిసరిగా ఉండాలి. మరి దేనికీగాక, కేవలం దైవశక్తికి మాత్రమే ఆత్మ ఉన్మీలనమై ఉండాలి. క్రిందిగి దిగివచ్చే పరమసత్యాన్ని మాత్రమే సదా, సమగ్రంగా కాంక్షించాలి. ఇంకా భౌతిక ప్రకృతిని శాసిస్తున్న మానసిక, ప్రాణిక, భౌతికశక్తులు, ఆకారాలకు సంబంధించిన అనృతాన్ని సదా, సమగ్రంగా తిరస్కరించాలి.

నీ భక్తిసమర్పణల వెనుక, నీ కోరికలను, అహంకారిక పట్టుదలలను, ప్రాణికపంతాలను దాచుకొంటే. యదార్థ ఆకాంక్ష స్థానంలో వీటిని నీవు చొప్పిస్తే, లేదా ఆ ఆకాంక్షకు వీటిని జోడించి, దైవశక్తి మీద విధిస్తే, నిన్ను రూపాంతరం చెందించమని, నీవు దైవకృపను ఆవాహన చేయడంవల్ల ప్రయోజనం వుండదు.

ఒక ప్రక్క లేక ఒక భాగంలో పరమసత్యాన్ని ఆహ్వానిస్తూ మరో ప్రక్క ఆసురీశక్తులకు సదా ద్వారం తెరుస్తూ, దైవకృప నీతోనే ఉండాలనుకోవడంలో అర్థం లేదు.

నీ (దేహ) దేవాలయంలో సజీవమైన సన్నిధిని ప్రతిష్ఠించాలనుకొంటే దాన్ని పరిశుద్ధంగా ఉంచాలి.

దైవశక్తి జోక్యం చేసుకొని, పరమసత్యాన్ని క్రిందికి తెచ్చిన ప్రతిసారీ, దానికి నీవు వెన్నుచూపిస్తూ, నీవిది వరకు బయటకు నెట్టిన అసత్యాన్ని తిరిగి ఆహ్వానిస్తూ వుంటే సంభవించే వైఫల్యానికి నిందించవలసింది దైవకృపను గాదు.. నీ స్వీయ ఇచ్ఛకు

సంబంధించిన కపటత్వాన్ని, నీ సమర్పణలోని అపరిపూర్ణతను నిందించాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: కోనేరు వెంకటేశ్వరరావు

ఈశ్వరానుగ్రహము

భగవదనుగ్రహంవల్ల నెరవేరనిదీ, భగవంతుని శక్తికి మించినదీ ఏదీ ఉండదు. కాకపోతే సాధకుడు దాని నందుకోవటానికి సిద్ధంగా ఉండాలి. పరిపూర్ణ సంసిద్ధత కలిగి ఉండటమే సాధన అంటే.

*

నీలో ఏమాత్రమధైర్యంకానీ, భగవంతునిపై అవిశ్వాసంగానీ కన్పించకూడదు. నీ బాహ్యజీవితంలో ఎన్ని అవాంతరాలు, కష్టాలు తోచినా – నీ లోపల బలహీనత లెన్ని వున్నా – నీకు శ్రద్ధాభక్తులుంటే – భగవత్కామనే – వుంటే, నిన్నొక గుప్తశక్తి నడిపించుకుపోతుంది. నమ్ము. నిన్ను విరుద్ధశక్తులు దిగద్రొక్కుతున్నా, నీవు జారిపడుతున్నా, నీకు మార్గమగమ్యమైనా – నీ దివ్యకామన మాత్రం సడలనీయరాదు. కొంచెంసేపు అవిశ్వాస మేఘాలు క్రమ్మినా నీ హృదయాన్ని మా వైపునకే మళ్లించుకుని ఉంచు. కష్టాలు తొలగిపోతాయి.

*

శక్తి – ఆత్మసంబంధమైతే – తద్దర్శనం కల్గించేదదే. పట్టుదల – చిత్తశుద్ధి ఉంటే చాలు. అన్నిటికంటే ఈశ్వరకారుణ్యం మహత్తరమని తెలుసుకో. నేనెన్నోసార్లు చెప్పాను – ఎన్ని కష్టాలనైనా – దూరాన్నైనా చిత్తశుద్ధి ఉంటే అధిగమించగలవు. దైవకృప గురించి ఎన్ని పర్యాయములు ఉద్ఘోషించలేదు! గీతావాక్యాన్ని ఎన్నిసార్లు గుర్తు చేయలేదు! ‘‘అహం త్వాం సర్వ పాపేభ్యో మోక్ష

సమస్త కటాక్ష వైభవాలూ, సమస్త దివ్యత్వమూ
ఒకే ఒక్క రూపంలో ఇక్కడే మూర్తీభవించాయి
(సావిత్రి, 680)

యిష్యామి మాశుచః" సర్వపాపాలనుండి నిన్ను ముక్తుని చేస్తాను. దుఃఖించకు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: టి. కోటేశ్వరరావు

సర్వోన్నత వివేకము

పరాజ్ఞానమంటే భగవత్కారుణ్యం మీద అచంచల విశ్వాసం.

*

దైవకారుణ్యము, సహాయ్యములక్కడే సంసిద్ధంగా ఉన్నాయి. వాటి కోసం ఆకాంక్షించాలి. కాని, వాటి శక్తి అపారం. కాకపోతే, నమ్మకం, శ్రద్ధాభక్తులతో స్వీకరించగలగాలి.

*

ఆ కారుణ్యవర్షాన్ని పొందటానికి దివ్యకామనతో పాటు శ్రద్ధాసహిత వినయవిశ్వాసాలు కావాలి.

*

సర్వకారణ మీశ్వరుడన్న భావనతో ఆ స్పర్శ ననుభవించగలిగితే అయిన సాన్నిహిత్యాన్ని అనుభవించవచ్చు. అప్పుడు – అంతా ఆయన కరుణే అని నీకు తెలియటంతోపాటుగా నీ జీవితమంతా ప్రశాంతానందమయమౌతుంది.

సుఖ, శాంతి, సంతోషాలను, శక్తినీ, వెల్గునీ, జ్ఞానాన్నీ, ప్రేమను, ఆనందాల నిచ్చేదాయినయొక్క కారుణ్యము అనుగ్రహమే.

ఓ ఈశ్వరా! నీ అనుగ్రహమనంతము. నీ మంచితన మంతు లేనిది. నీ ముందు కృతజ్ఞతతో మోకరిల్లుతున్నాము.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: టి. కోటేశ్వరరావు

దివ్యమాత సంరక్షణలో జీవయాత్ర

భయములను, ఆపదలను, విపత్తులను ప్రతిఘటించు కవచ సంరక్షణలో జీవయాత్ర సాగించుటకు రెండు విషయములు అవసరము. ఈ రెండును ఒకదానిని విడిచి మరొకటుండక జంటగా నుండును. ఒకటి దివ్యమాత కృప. మరొకటి నీ పక్షమున యదార్థ అర్పణలతో కూడిన అంతరంగస్థితి. నీ భక్తి అమలము, యధార్థము, పరిపూర్ణమై యుండనిమ్ము. పేరాశ, గర్వడంబాహంకార స్వేచ్ఛా ప్రవృత్తి, స్వార్థలంపటత. నీచప్రకృతి తృప్తికొరకు అల్పకాంక్షలు... మొదలగువానిచే కలుషితమైన మనోప్రాణసత్తల యందలి అహంకారపూరిత భక్తి ... కొడిగట్టిన దీపము కావున స్వర్గము వైపునకు ఊర్ధ్వముగా వెలుగలేదు....

నీ నిష్కపటత్వమును, నీ యర్పణమును కేవలము నిజముగాను, పరిపూర్ణముగాను ఉండనిమ్ము. నీ వర్పించుకొనునప్పుడు ఏలాటి హద్దు, ఏలాటి షరతు, ఏలాటి మినహాయింపులేక, పరిపూర్ణముగా సమర్పించుకొనవలయును. అట్లు చేయుటవలన నీలోని సర్వము ఒక్క దివ్యమాతకే చెంది తీరవలెను. మరే శక్తికిగాని, అహంకారమునకుగాని ఏమియు చెందుటకు మిగలకూడదు.

నీ భక్తినిష్కపటత్వము, అర్పణము లెంతెంత పరిపూర్ణముగా నుండునో యంతంత అధికముగా నీకు దివ్యమాత కృపారక్షణ లుండును.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదము: డా॥ అనుముల లక్ష్మీనరసయ్య

('మాతృశ్రీ' నుండి)

సమాచారపత్రం

31-3-2007 న ముగిసే సంవత్సరాంతానికి క్రొత్తగా పదకొండు శ్రీఅరవింద సొసైటీ కేంద్రాలు తెరువబడినవి.: గడగ్, ముమ్మిగట్టి, సెదామ్ మరియు ఆర్కోడ్ (ఇవన్నీ కర్నాటకలో) జబల్‌పూరు (మ.ప్ర.) ఉదయపూర్ (త్రిపు) షహాజార్పురు (ఉ.ప్ర), రుద్రపూరు (ఉత్తరాంచల్) ఖంజియా ఖలిహియాపూరు, సాల్టులేకు (వెస్టుబెంగాలు)

విజయనగరం (ఆంధ్రప్రదేష్) కేంద్రంవారు 4-4-2007 బుధవారం నాడు వారి సొసైటీ నవమ వార్షికోత్సవ సభ నిర్వహించుకున్నారు. ఆచార్య వై.యస్.వి.యస్. మూర్తిగారు (శక్రటరీ కాకినాడ కేంద్రం) సభ నుద్దేశించి ప్రసంగించారు. ఆంధ్రరాష్ట్ర సొసైటీ ఉపాధ్యక్షులు శ్రీ డి.వి.యన్. శర్మగారు పాల్గొన్నారు. స్కూలు పిల్లలకు బహుమతి ప్రదానం జరిగింది. లలితభక్తి గీతాలాపనతో సభ ముగిసింది.

నౌడా బ్రాంచి (ఉ.ప్ర): వారు పుష్పప్రదర్శనలో పాల్గొన్నారు. దీనిని ఫిబ్రవరి 23, 24 తేదీలలో Noida Authority మరియు Floriculture Society of Noida వారు సంయుక్తంగా నిర్వహించారు. మార్చి 10 న శ్రీ విజయ్ పొద్దార్‌గారు ఈ బ్రాంచీలో ప్రసంగించారు. మార్చి 18 న గోష్ఠులు నిర్వహించారు. శ్రీ ఆర్. కె. గోస్వామిగారు ఇందు పాల్గొన్నారు.

పైగాంబరపూర్ (ఉ.ప్ర): లో శ్రీమతి శృతిగారు అక్కడ గ్రామీణ స్త్రీలను కలసి ముచ్చటించారు. భజనలు, జానపదగేయాల ఆలాపనలో పాల్గొన్నారు. అక్కడ యువత నుద్దేశించి 'సావిత్రి' కావ్యంపై ప్రసంగించారు.

అన్నానగర్ చెన్నై కేంద్రం (తమిళనాడు) వారు '*ఆలోచనాశక్తి*' అంశంగా ప్రసంగాలు ఫిబ్రవరి 4 న, 11 న ఏర్పాటు చేశారు. శ్రీ యన్.వి. బాలుగారు పాల్గొన్నారు. శ్రీ మోహన్‌గారు శ్రీమాత దివ్యకృప నెలా ఆవాహన చేసుకోవాలో తెలిపారు.